

Elmélkedés a Megváltásról

(Zsolt 22)

A Megváltás Isten igazságosságának és végtelen szeretetének műve. Fontos, hogy a megértéshez több oldalról is átélmélkedjük: mit jelent ez a nagy mű? Ha a teremtett világban körbenézünk, megláthatjuk, hogy milyen csodálatos és mennyire hatalmas dolgokat teremt és visz végbe az Úr. Nincs ez másként a Megváltás művében sem.

Amennyiben Isten ezen tevékenységét csupán egy egyszerű egyenletnek vesszük, igen lekicsinyeljük azt! Nem pusztán arról van szó, hogy Isten kiegyenlít egy számlát. Sokkal messzebből indul ez a történet. A világ teremtésének okában is ott volt már: Isten szeretetének túlcsoportulása a világ. Nem ismer határokat. Isten teremt, mert szeret. És éppen ebben a művében megalkotja a világ gyönyörűen kialakított keretében a saját képmását: az embert. Nem érte be apró hasonlósággal. A szeretetre, az Ő legfontosabb lényegére tette képessé az embert. De nem akármilyen szeretetre! Nem csupán a jól nevelt kutya hálásnak tűnő elismerésére, vagy a növény "hálás" növekedésére tette képessé. Hanem a szabad szeretetre. Azt akarta, hogy az ember úgy tudjon szeretni, olyan önként és szabadon, ahogyan erre Ő képes. Olyan átadottsággal és végtelen önzetlenséggel, amellyel Ő szereti az embert. Ezért van szabad akaratom. Isten végtelen ajándékozással alkotta meg az életem! Olyan mélységekre és magasságokra tett alkalmassá, amelyek megközelíthetik az Ő gondolatait. Bizalommal szemlélt, mert mindent megadott neked a szabadsághoz és ahhoz, hogy könnyű legyen Őt viszonsszeretned. Mindenre képessé tett: a világot a mi gondjainkra bízta, de nem eszköztelenül. "Bármit kértek, Atyámtól, megadja nektek!" (vö.: Jn 16,26-33) - A hit hegyeket mozgat. Nem úgy bízta ránk ezt a feladatot, hogy egyedül kelljen felnőnünk hozzá: köztünk járkált (Ter 3,8) és játszadozott velünk (Péld 8,30k). Megmutatta szerethetőségét és hatalmat adott a szeretetre, vagyis, hogy Isten fiainak hívjanak minket (vö.: Jn 1,12). Nem csupán a Paradicsomot szánta nekünk. Az volt a terve, hogy, ha ezzel a világgal már beteltünk, Magához emel. Megosztja velünk az Ő végtelen személyét. Minden szépségét, minden jóságát, minden szeretetét. Azért, mert megteremtett, cserébe még Önmagát is át akarta adni nekünk. A Megváltás ennek az eredeti tervnek, a minden bűnt legyőző, minden halált megsemmisítő ereje és munkája, mely nem csupán helyre akarja állítani az eredeti Rendet, vagyis a Paradicsomot, hanem annak a beteljesült állapotára hív és teremt újjá minket. Isten nem végez fél munkát. Nem olcsó, könnyű utakon megy végig. Isten vállalja azt, amit elhatározott és kimondott. Azt az emberi ésszel végtelennek tűnő, ám Istenhez mérve semmiségnek számító, roppant világmindenséget, csak a Terv díszleteként alkotta meg. A valódi lényeg, vagyis a Terv maga, hogy megistenüljünk. Hogy Vele éljünk, Benne uralkodjunk, Altala legyünk boldogok. A Terv miattad jött létre. Miattad, mert Isten nem csak "az emberiséget" szereti, hanem minden egyes tagját: vagyis tégedet is. Mint, ahogy egy igazán élő és teljes szeretettel rendelkező házasságban is, a férj mindenestül szereti a feleségét, úgy szereti Isten mindenestül az emberiséget. Ezt törte meg a bűn. Mely a legszebb és legcsodálatosabb emberi természetet is torz valósággá alakította. Pont azt, az emberi szívet, mely Isten legpontosabb tükre volt a teremtett valóság korlátai között, pont azt torzította el. Így értheted meg, miért szereti Krisztus, mint menyasszonyát, az Egyházat (vö.: Ef 5,32). Jézus, látva az emberiség, a menyasszony állapotának sérültségét, "elhagyta Atyját", hogy feleségéhez csatlakozzon és a kettő egy Test legyen. Ez a kereszten függő Jézus elhagyatottsága. Ez a végtelen szakadék, amelyet csak értünk vállalt fel Ő, Aki nem vonakodott testvéreinek (Mt 12,50) és barátainak nevezni minket (Jn 15,15). Sejtéd már a Megváltás mélységes szépségét és valóságát? Érzed már tagjaidban azt a borzongató sötétséget, melyet a bűneiddel okozol? Kezded már elhinni, hogy nem a betegség, vagy a

szenvedés a legrosszabb az életedben? Mit számít a fájdalom itt a Földön, ha Odaát ez a Szeretet vár? Miért értékeled túl azt az áldozatot, amelyet meghozol, ha Isten erre volt képes érted? De, hogy jobban beleláss mindebbe, vegyük sorra mi minden történt azután, miután Isten eredeti tervét az emberiség összezavarta!

Már elmondtuk, milyen szabadságot kapott az ember a szeretet műveként. A szabadság eszköz, mely Istenhez emel. Eszköz, mely által kiteljesedhetsz. Mely által megmutathatod egyéniséged, amelyben az Úr gyönyörködik. A szabadság kapcsol össze Istennel és emberrel, azzal a szorossággal, mellyel semmilyen kényszer, vagy erőszak nem képes közel hozni két személyt. Csak a szabadság által tudsz igazán hűséges lenni. Csak ez által tudsz igazságos és szent lenni. De az emberiség pont ezzel a szabadságával lépett fel Istennel szemben. Azt gondolod, hogy ugyanúgy csábította az első emberpárt az a gyümölcs, mint ahogy téged kísért titkos pillanataidban a vágy? Bizony nem. Még nem volt rosszra hajló az akaratuk. Még nem látták hiányosnak azt, amit ékességükként kaptak. Még nem érezték át azt a távolságot Istentől, melyet te már a szenvedések és fájdalmak közt, akár születésed előtt is megérezhetsz. Mégis képesek voltak arra, hogy bizalmatlanságuk pillanatában cselekedjenek, szinte türelmetlenül, nem várva arra sem, hogy esetleg átgondolják a dolgot. Hányszor benne van ez a pillanat a te bűneidben is! Ha csak egyszer átgondolnád! Ha csak egy kis ideig várnál! Talán a csábítás is a múlté lenne. A mi életünket már sok minden meghatározza. Nem vagyunk mindenestül determinálva. Ám Isten látja, hogy a szabadságunk is megromlott. A Megváltásban ezt is helyreállítja. Miért kell Jézusnak meghalnia? Mert Isten komolyan vesz téged! Komolyan veszi azt a hatalmat, amelyet neked adott és te még csak észre sem veszel, úgy igazán. Bár te sokszor nem tudsz bízni magadban, de az Úr rád meri bízni a környezeted sorsát, a lelked minden szépségét és erényét. Isten megbízik benned annyira, hogy ad neked tehetséget és erőt. Bízik benne, hogy jóra fogod használni. Isten komolyan gondolja a "Dolgot". Komolyan elfogadja éppen úgy a szeretetedet, mint a haragodat, vagy a panaszodat. Odafigyel a halk sóhajodra és az Eget káromló üvöltözésedre. Együtt "örül" és együtt "szomorkodik" veled. Ha Isten nem venne komolyan, nem lenne fontos a Megváltás, de nem is szabadulnánk meg a bűneinktől. Azért fontos az Ő igazságossága, mert csak így valósulhat meg az irgalma. Istenben az igazságosság és az irgalom egy. Irgalmaz, mert igaz és igaz, mert irgalmaz. Komolyan veszi a bűneid súlyát és a tetteid következményeit. Számon kér és figyelmeztet. Ám az adósságunkat magára veszi (vö.: Kol 2,14). Úgy ad szabadságot, hogy a következményeit Ő viseli. Ez a Megváltás. Helyettünk hal meg (vö.: Ter 22,13). Nem semmibe vesz minket, nem félvállról veszi az igényeinket, hanem életét áldozza barátaiért (vö.: Jn 15,13).

Az ember szabadsága és az efelé irányuló végtelen szeretet látszólag egyfajta kényszerpályára állítja Istent. Ám Isten nem kényszer miatt döntött úgy, hogy megment. Önként adja oda életét (Jn 10,18). A szeretet kényszere ez. Kényszer, ami a valódi szabadságból források. Isten annyira szeret, hogy le akarja venni a keresztségeinket. Ám ezeket a keresztségeket végig kell vinnie valakinek a Kálvárián. Milyen szép, hogy miközben Jézus ezt megteszi helyettünk, elfogadja egy ember segítségét. Milyen szeretet az, amelyik nem tudja elfogadni a viszont szeretetet? Bár magához a Megváltáshoz, melyre nem lehet képes ember, vajmi keveset ad hozzá, de ezt nem rója fel a szeretet (1Kor 13,5). Az a hűsítő kendő, az az együtt érző anyai szív, mely a végtelent hatolja át, mégis semmiség és minden egyszerre. Benne van minden törekvésünk. Benne van minden szeretetünk. Ám ennyi elég Istennek. Mint ahogy elég neki a jobb lator védelmező pártfogása ahhoz, hogy aztán őt is védelmébe vegye Jézus. Most sejtéd, hogy ezért nem szabad gyűlölnöd, haragudnod, lenézned mást!? Ha Isten azt mondta: még őt is szeretem, ha egyszer már neked is megirgalmazott, hogyan lehetnél irgalmatlan Isten egy másik ajándékával szemben? Hogyan is tarthatnál haragot azzal szemben, akit maga Isten vesz oltalmába? Nem csak közéd és a haláloed közé áll be Isten, hanem az ellenséged és a te

sújtó kezéd közé is, hogy ne az ellendet, hanem Őt érje az ütésed. Miért ütnéd Azt, Aki a Mindened? Te csak törődj a magad dolgával, és vágyd az Istent!

Jézus bűnné lesz értünk, hogy mi Isten igazságossága legyünk (2Kor 5,21). A Szent, Aki nem ismert bűnt, most nem csupán bűnössé, hanem magává a bűnné lesz. Így lesz aztán halálában halottá az Élet, hogy mind a kettőt megsemmisítse. Mert az élet erősebb a halálnál, a szentség a bűnnél. A jó vonzása erősebb a rossz csábításánál. A legapróbb fény is legyőzi a sötétséget. Amikor Jézus vért verítékezik, akkor nem csupán a halálától fél, amely véresebb, mint sokunk elmúlása. Az a hasadás fáj Neki, mely emberi ésszel felfoghatatlan: a Szent bűnné lesz, az Élet halottá, a Mindenható tehetetlenné, a Szabad kiszolgáltatottá és fogollyá, mindezt érted, hogy már többé ne a bűnnek élj, hanem elfogadd azt a méltóságot, melyet előre neked adott, hogy valóra váltsd azt az álmod, melyet te még csak álmodni sem mersz önmagadról. Igen, itt születik az a törvény, hogy az "Istenszeretőknek minden javukra válik" (Róm 8,28). Mert ez csak azért lehetséges, mivel Jézus magára vette a mi fájdalmainkat és betegségeinket (Iz 53,4). Ezért lehet az, hogy amikor te elhibázol valamit, vagy akár a rossz mellett döntesz, mégis tudsz általa fejlődni, tudsz általa növekedni. Azért, mert a bűnben, a rossz döntésekben és a hibákban is már ott ragyog Krisztus nyoma. Ha a keresztre nézel; már nem csak egy fadarabot láatsz, melyen Valaki kivérzett, vagy megfulladt. Már látod rajta azt a ragyogó szépséget, melyért nem menekülni akarsz előle, hanem átkarolni. Amiért már képes vagy kimondani azt, amit semmilyen kötelezés, vagy elvárás ki nem mondhat veled; csak a szeretet: "Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!" (Mk 10,47). Már nincs ebben a mondatban megaláztatás, nincs benne meghunyászkodás. Már csak leborulni képes, aki megsejti ezt. És ez csak az, amit az ember meglát belőle. Mennyivel hatalmasabb lehet ez, a maga valóságában. Úgy, ahogyan Isten látja csak. Ilyen vagy te is: senki más nem látja azt a hatalmas dicsőséget és méltóságot, amelyet kaptál, csupán az Isten. Vannak emberek, akik észreveszik sok erényedet. Megdicsérnek értük. De a maga varázslatos valóságában csak Isten látja a szépségedet! És Isten azt mondja erre: "Igen, őerte megteszem!" Ha ezt maga az Úr kimondta, te miért kicsinyled le magadat? Miért nem kiáltasz inkább fel a zsoltárossal: "Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztelettel koronáztad" (Zsolt 8,6). Jézus meghalt a kereszten. Végigvitte, beteljesítette szeretetének művét. A Második Isteni Személy meghalt. Felfoghatatlan. Valamit mégis érezhetünk belőle. Szemléld a keresztet! Hagyd, hogy átjárja bensődet a felismerés: Isten ennyire szeretett, hogy Őáltala élj (Jn 3,16).

Hagyd most már a bűneidet! Ne nézz hátra, ne menj eltemetni holt cselekedeteidet! Hagyd a holtakra, hogy elgyászolják a halottakat (vö.: Mt 8,22)! Te pedig engeddd be ezt a csodát, amelyet ma megérezteél! Engedd, hogy átjárjon! Isten elé vinni mindent. - Ez az életszentség megközelítésének módja. Elé helyezni, hagyni, hogy Ő döntsön. Elfogadni, beengedni a szívünkbe és hagyni, hogy alakítson. Hagyni, mint a fa, amely elvisel mindent; csak áll a viharban, a szellőben. Várakozni, hogy feltáruljon a Végtelen és valamit magunkba fogadni belőle. Megistenülés. Átjár a Fény, a Béke, a Rend. Így növekszünk. Ez az egyetlen út. Jézus az út (Jn 14,6), a kapu (Jn 10,9). Ha te Vele akarsz ezentúl járni, vedd fel a kereszted és kövesd (Mt 16,24)! Borulj le a misztérium előtt, mely a szeretet misztériuma! Ez a felismerés a másik emberhez vezet. A másik ember által pedig az Egyházhoz, mely Krisztus jegyese. Ez az akol, melynek ugyan van kerítése, s ez a kerítés mindig távol is tart néhányakat, és meg is oltalmaz sokakat, mégis a végtelen szabadságot csak ezen belül találhatod meg. Mert itt van Krisztus. Mert ezt az utat választotta Isten. Ha Ő jónak látta ezt választani, te miért bírálád felül? Az alap Krisztus, de ügyeljen mindenki, hogyan épít rá (1Kor 3,10)! Ámen.

(Iz 56 – IV ének a Szolgáról)